

viist Mistillid, havde spurgt, hvorfra kommer Mistilliden. Han sagde, han kjendte ikke Marsagen, og det er gjerne muligt, thi det er muligt, at han slet ikke har kjendt de Foranstaltninger som have vaakt vor Mistillid, men det er sørgeligt, thi det er af den Art Foranstaltninger, som, om de skulle kunne stee uden ved Lov, ikke maatte kunne stee uden en statsraadsmaessig Afgjørelse. Vi skulle idetmindste i Statsraadet finde en Borgen for, at bestaaende Anordninger af en saadan Vigtighed, gripende ind i en saa vigtig Lovgivning som Organisationsplanen, ikke leed Forandringer uden efter Overlæg med Statsraadet. Jeg har, som det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) udtalte, allerede forrige Gang tydeligt givet tilkjende, at det kun er min Hensigt ved denne Sag at opnaae det, som er vigtigt og nyttigt for Befolkningen og for Staten, men ingenlunde at skabe Vanskeligheder. Jeg har, ligesom han, tilfulde indseet, at det staaer i Ministeriets Magt, naar det vil, hvad jeg ikke troer, misbruge sin Myndighed, at indkalde det ældre Mandskab og benytte det istedetfor det yngre. Jeg føler tilfulde den Uret, vi vilde gjøre imod det ældre Mandskab, om vi ved en Artikel, indført i denne Lov, bragte det derved, at Loven i det Hele blev forkastet, ingen Recrutter udfreyne og saa meget mere af det ældre Mandskab derfor holdt til Tjeneste; men jeg troer ogsaa, at vi for at kunne vige tilbage, maae have Sikkerhed for, at den foreslaaede Bestemmelse kommer til at tabe sin Betydning, ved at Marsagen, som har fremkaldt den, forsvinder. Ved Marsagens Forsvinden forstaaer jeg ikke, at man pieblikkelig skal forandre det Skete, men man skal være fattet paa at tage Forholdsregler, som forhindre, at man ikke i et Dieblis, hvor Forbundscontingentet bliver paafaldt, er ude af Stand til med de yderste Bestræbelser at skaffe et Forbundscontingent saaledes sammensat, at det danske Mandskab ikke kommer til at tjene dert; derfor maae vi være stikkede saalænge idetmindste, indtil vi faae det paa lovlig Maade afgjort, om Kongen af Danmark er Krigsherre over sin tydske Forbunds Armee, eller Forbundet er det; thi det er et hidtil uafgjort Punkt. Jeg for min Part har den fulde Overtydning, at

den hele tydske Forbundsforfatning vil være intetsigende, naar man ikke antog, at Forbundet var Krigsherre, og Krigsherre ikke alene i Førelse med Kongen af Danmark, men ogsaa mod Kongen af Danmarks bestemt udtalte positive Villie; thi den Deel af Forbundsforfatningen staaer under det snevrere Forbundsraad, sammensat af 17 Medlemmer, hvori Ingen har Veto. Men det vil jeg ikke bringe under Strid her, men opbevare det til Tid og Sted, hvor det passer bedre.

Jeg troer saaledes at have gjort det klart, at Udvalget — jeg veed det med Visshed for mit Vedkommende — ikke har havt anden Hensigt end at bringe det til Klarhed for hele Befolkningen, at disse Misgreb, som Alle synes, at see, ikke have en saa dybt liggende Betydning, og at Regjeringen derved ikke har til Hensigt at foregribe den Organisation, som skal komme, eller at bruge Administrationens Indflydelse til at udvikle en ny Organisation. Det er ikke os, der have forsøgt at administrere, og det er muligt, at Regjeringen heller ikke har gjort Forsøg paa at omorganisere, men derom have vi endnu ingen bestemt Oplysning. Det er endnu ikke viist, at vi have taget feil i det, som her er fremført.

Indenrigsministeren: Det forekommer mig, at den sidste Taler yttrede, at jeg ikke burde have sagt, at der var begaaet Misbrug; dette har jeg ikke sagt, og ere mine Ord saaledes blevne opfattede, saa er jeg misforstaaet; men jeg har derimod sagt, at Ministeriet var stgjet for, at ville begaae Misbrug, og, naar en Indlemmelse af de i Danmark udfreyne Tropper i Forbundscontingentet blev befrebet saaledes, som er skeet her i Salen, navnlig af den sidste Taler, saa troer jeg, at, naar man nogenstunde kunde sige, at Ministeriet var stgjet for at ville begaae Misbrug, at det var forudsat ei blot som noget Muligt, men som Noget, der maatte hindres, saa er det skeet her. Jeg sagde, at, naar man optager en saadan Sigelse og derpaa bygger Beslutninger, saa fornærmer man, og saa gaaer man en Vej, som efter min Mening aldrig kan føre til noget Godt, thi saa har man forud udtalt en Dom og forlanger, at Ministeriet skal erkjende denne Doms